

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Tomáše Herce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **V. Q. H.**, zast. JUDr. Miroslavem Kučerkou, LL.M., advokátem se sídlem Národní 416/37, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2025, č. j. OAM-267/ZA-ZA11-HA06-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2025, č. j. 57 Az 4/2025-20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 4. 2025, č. j. OAM-267/ZA-ZA11-HA06-2025, rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany a humanitárního azylu žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou, kterou krajský soud zamítl jako nedůvodnou. Krajský soud souhlasil se žalovaným, že k udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu nebyl v tomto případě důvod. Žalobce o mezinárodní ochranu žádal z důvodu špatné ekonomické situace ve Vietnamu, pro své tamní dluhy a pro obavy z postihu ze strany věřitelů. Shromážděné podklady však dle krajského soudu dokládají, že žalobce měl k dispozici účinné právní prostředky ochrany ve své vlasti, které nevyužil. Špatné ekonomické podmínky dle názoru krajského soudu samy o sobě nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, a proto žalobu zamítl.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl výše označený rozsudek krajského soudu blanketní kasační stížností dne 24. 2. 2026. Součástí kasační stížnosti byla i žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti podle § 40 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Podáním ze dne 4. 3. 2026 byla kasační stížnost doplněna o důvody.

[4] Podle § 106 odst. 2, věty první, s. ř. s. platí, že „[k]asační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení.“

[5] Ze znění § 40 odst. 5 s. ř. s. vyplývá, že „[n]estanovali zákon jinak, může předseda senátu z vážných omluvitelných důvodů na žádost zmeškání lhůty k provedení úkonu prominout. Žádost je třeba podat do dvou týdnů po odpadnutí překážky a je třeba s ní spojit zmeškaný úkon. Lhůtu určenou soudem může obdobně předseda senátu také prodloužit.“

[6] Podle § 106 odst. 2, věty poslední, s. ř. s. „[z]meškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.“

[7] Z obsahu spisu vyplývá, že napadený rozsudek byl doručen do datové schránky obecného zmocněnce stěžovatele v úterý 16. 12. 2025. Podle platných pravidel pro počítání lhůt vyplývajících z § 40 s. ř. s. lhůta pro podání kasační stížnosti začala běžet ve středu 17. 12. 2025 a posledním dnem lhůty pro její včasné podání bylo úterý 30. 12. 2025. Stěžovatel však podal prostřednictvím obecného zmocněnce kasační stížnost až dne 24. 2. 2026 – tedy po uplynutí zákonné lhůty pro její podání. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona, odmítl pro opožděnost.

[8] Součástí kasační stížnosti byla rovněž žádost stěžovatele o prominutí zmeškání lhůty k jejímu podání. Ze shora uvedeného však vyplývá, že obecně s. ř. s. sice umožňuje za určitých okolností prominout zmeškání lhůty, ale lhůtu k podání kasační stížnosti prominout nelze (§ 106 odst. 2, věta poslední, s. ř. s.). Závěr, že zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout, Nejvyšší správní soud konstantně zastává i ve své ustálené rozhodovací praxi (srov. usnesení NSS ze dne 12. 3. 2026, č. j. 4 Azs 32/2026-32, odst. [7]; ze dne 5. 3. 2026, č. j. 22 As 276/2025-11, odst. [7]; ze dne 13. 6. 2022, č. j. 5 As 154/2022-14, odst. [8]; či ze dne 23. 4. 2021, č. j. 2 Afs 57/2021-53, odst. [10]; srov. též usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2006, sp. zn. I. ÚS 735/05).

[9] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož předpisu tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2026

JUDr. Radan Malík
předseda senátu